Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. | Den 1ste Maj 1888. | 37te Aargang

Udtog
af
en Tale af Apostel J. H. Smith,
afholdt i Tabernaklet i Saltsøstaden,
den 12. Febr. 1888.

Taleren begyndte med at oplæse det 6. Kap. 4—6. Vers i Pauli Epistel til de Hebræer:

Thi det er umuligt, at de, som en Gang ere oplyste, og som have smagt den himmelske Gave, og ere blevne delagtige i den Hellig-Aand,

Og have smagt Guds Ord og den tilkommende Verdens Kræfter, og falde fra, atter kunne fornyes til Omvendelse,

Da de korsfæste sig selv Guds Søn og gjøre ham til Spot.

Br. Smith sagde, at han havde tænkt meget og alvorligt over disse Pauli Ord og paa deres Stilling, til hvem de hentydede. I Særdeleshed var han kommen til at overveje dem ved at høre, at det sidste af de tre Vidner til Mormons Bog var afgaaet ved Døden. Han havde tænkt paa de Mænds Livsbegivenheder, hvem det var blevet tilladt at betragte de hellige Optegnelser, der ere kjendte under Navn af Mormons Bog. Disse Vidner have modtaget Lærdomme, som kun blive faa Mænd til Del, og de have haft saadanne Privilegier, som kun Faa have nydt. De vare valgte af Gud som specielle Vidner, og havde hørt himmelske Væseners Røst. Tanken om dette, i Forbindelse med det som Paulus omtaler, havde bragt Taleren til at reflektere over deres Skjæbne, der fornægtede Sandheden. Menneskene ere tilbøjelige til at danne sig Meninger og hænge ved Ideer, der ikke altid ere rigtige, og have undertiden en altfor indskrænket Forstaaelse af de Ord, der ere udtalte af inspirerede Mænd. Derfor indbilde de sig, at Mange ere under den Fordømmelse, der her omtales, men som i Virkeligheden ikke ere det, og dem, de fordømme, kunne maaske have været i Tvivl og aldrig tilfulde have for-

staaet Vigtigheden af det Skridt, de gjorde.

Der er vist mange Frafaldne, der aldrig har haft et Vidnesbyrd om Sandheden, fordi de ikke levede saaledes, at de kunde faa noget saadant; de have maaske manglet den Tro, der er nødvendig for at kunne opnaa et saadant Vidnesbyrd, selv om deres Forstand maaske har været overbevist om Sandheden; de kunne maaske have været berettiget til den Helligaands Velsignelser og dog aldrig have hørt eller set Aandens Gaver; de have maaske heller ikke haft Syner og Drømme men dog modtaget Ordinantcerne, uden at have hørt Aabenbarelsens Røst. De have henlevet i Ligegyldighed, indtil Et eller Andet har stødt dem bort og de forblive udenfor Værket i mange Aar; de ere maaske ikke fjendtlig stemte mod deres forrige Venner, men snarere venlige og betænksomme mod dem. Tilsidst indfinder der sig en Forandring i deres Stilling; de blive vakte af deres Dvale og Herrens Aand begynder at arbejde med dem; de begynde paa ny at arbejde for at erholde det Vidnesbyrd, der tilsyneladende har været dem nægtet og ved Tro erholde de saa tilsidst den Helligaands Vidnesb',rd. Andre ere maaske blevne udelukkede af Kirken, fordi de ej opfyldte deres Forpligtelser, og dog vedblev den Aand, som de tidligere havde modtaget, til en vis Grad at dvæle hos dem, og de bleve derfor ikke bitre mod Sandheden. Paa disse kunne Pauli Ord ikke komme til Anvendelse, thi Erfaringen har vist, at det ikke er umuligt at saadanne kunne omvende sig og atter komme ind under Sandheden.

Der gives Andre, som have modtaget himmelske Syner, men ere faldne fra, have mistet den Helligaand aldeles og ere blevne Fjender af den Tro, de en Gang skattede højere end deres Liv, men som de nu stadig søge at tilintetgjøre. For disse har Faderen forbeholdt en retfærdig Straf. Som Exempel herpaa kan anføres Judas, der forraadte sin Herre og Mester, og som var en af de Udvalgte, men hvis Hjerte blev saa forhærdet, at han solgte sin Herres Liv for en ubetydelig Sum Penge. I denne, de Sidste Dages Husholdning, findes Mænd, der have fornægtet Evangeliet og dog ydmygt omvendt sig og søgt at godtgjøre, hvad de have forbrudt; men der gives Andre, der, ligesom Judas, gaa i Graven med forbitrede Hjærter, frydende sig over de Lidelser, som de paaføre dem, de en Gang elskede, og over den Kamp, som bestandig føres mod Sandheden.

I Betragtning af den Stilling, som de tre Vidner til Mormons Bog have indtaget, grunde vi over, hvorledes Faderen vil behandle dem. Med sin egen Røst lærte han dem guddommelige Principer og tilstod dem store Privilegier. Paa Grund af deres Medmenneskers Had og Forfølgelse vandrede de bort fra den Sti, de havde begyndt at vandre paa. De holdt sig borte fra Guds Værk og bleve personlig forbitrede mod Profeten, der var det første Vidne og som efter deres Mening ikke viste dem tilstrækkelig Ære. De vendte sig bort fra Kirken og ophørte med at forkynde Evangeliet, men hæmmede Vejen for Profeten saa meget de kunde. Og dog benægtede de aldrig deres Vidnesbyrd om Mormons Bog, men stode som Granitstøtter, trofaste til Døden for dette deres Vidnesbyrd. Det synes, som om der har været en vis Hensigt med disse Mænds personlige Udtrædelse af Kirken. Denne Hensigt var uden Tvivl at borttage al Grund for Paastand om, at Mormonismen var et Bedrageri, og saaledes lade Menneskeheden

uden nogen Undskyldning. Vidnerne bleve misundelige og hadefulde paa Josef, fordi han besad de Helliges Fortrolighed, og dog stadfæstede de deres Vidnesbyrd om Mormons Bog, naar som helst det fordredes.

Efterat Profeten havde beseglet sit Vidnesbyrd med sit Liv og de Hellige vare paa Vejen vestefter, ønskede et af de frafaldne Vidner atter at indtage en beskeden Plads iblandt dem. Medens han var undervejs for at faa sin Familie til at deltage i Landflygtigheden med de Hellige, døde han med Vidnesbyrdet om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse paa sine Læber. Saaledes endte Oliver Cowdery sine Dage; han vendte tilbage til Faarestien, hvorfra han, under Omstændighedernes Tryk, havde vendt sig. Det næste Vidne, Martin Harris, kom mod Slutningen af sit Liv tilbage til de Hellige og med nedbrudt Helbred og Døden nær bar han dog bestandig det samme Vidnesbyrd; i sin sidste Stund trykkede han de hellige Optegnelser til sit Bryst, om hvilke Herren havde talt til ham. Naar som helst der taltes til ham om denne Sag, svarede han altid paa en Maade, saa at Ingen kunde tvivle om hans Ærlighed og Paalidelighed. Han var i mange Aar udenfor Kirken, men i al denne Tid forblev han sit Vidnesbyrd tro.

Det sidste af de tre Vidner var David Whitmer, der af sine Medmennesker var afholdt og agtet for sin Retskaffenhed og hæderlige Vandel. I sit Livs sidste Øjeblikke gjentog han sit Vidnesbyrd om Mormons Bog. Han var det eneste af de specielle Vidner, der vedblev at holde sig udenfor Evangeliets store Værk og døde udenfor Faarefolden, og dog var han i Liv og Død tro til sit Vidnesbyrd.

Ville Apostelens Ord kunne anvendes paa disse Mænd? Ville de paa Guds Retfærdigheds Dag blive viste bort fra Døren? Der maa sikkerlig blive taget specielle Hensyn og Forholdsregler med disse Mænd. Herren maa sikkert have haft en Hensigt med at disse Mænd skulde gaa den Vej de vandrede, tro til deres Vidnesbyrd, og saa faste og urokkelige som selve Jorden, visende Verden, at Mormons Bog ikke var et Bedrageri. og saaledes ikke lade Folk beholde noget at undskylde sig med. Gud holdt dem i denne Stilling og fordrede, at deres Vidnesbyrd skulde udgaa til hele Verden fast og urokkeligt som de evige Klipper. Apostelens Ord maa derfor tillægges en mere udstrakt Betydning end at betragtes som anvendelige paa disse Mænd.

Naar en Mand bliver opfyldt af Had og i Hjærtet bliver en Morder, da er han i den Tilstand Apostelen omtaler og fortjener at forkastes.

Taleren var glad over, at de Hellige ikke vare afhængige af disse tre Mænds Vidnesbyrd alene, men i Stedet for nogle faa Vidner, har Mormons Bog i Dag Tusinder af Vidner.

Ældste Smith vidste, at det store Sidste-Dages Værk var Sandhed og af Gud, og at det vilde opfylde den Mission, Gud havde bestemt for det.

Maa de Hellige vandre paa den evige Livs Sti, at det engang kan blive sagt til dem: Vel, du gode og trofaste Tjener, gaa ind til din Herres Glæde.

Tankesprog. Det stille Ord, som Moderen i Hjemmet siger til sine Børn, høres ikke af Tiden, men, som det gaar under en Hvælving, det høres i det fjærne og af Efterverdenen.

Herrens Udvalgte.

Fra Millenial Star.

„Mine Faar høre min Røst, og jeg kjender dem, og de følge mig; og jeg giver dem evigt Liv og de skulle ingenlunde fortabes, og Ingen skal rive dem af min Haand. Min Fader, som har givet mig dem, er større end Alle, og Ingen kan rive dem af min Faders Haand. Jeg og Faderen ere ét." (Joh. 10. 27—30.)

Det er en Kjendsgjerning, som er indlysende for enhver, at Jordens forskjellige Indvaanere have meget forskjellige Tilbøjeligheder. Enhver levende Mand og Kvinde er en egen ejendommelig Personlighed, og endskjøndt der er flere hundrede Millioner Mænd og Kvinder, som ligne hverandre i Form og almindeligt Udseende, saa ere de dog bestemt afvigende i visse Henseender og som Individer staa paa meget forskjellige Udviklingstrin. De ere levende Fornuftvæsner, Aander frembragte af Gud i Begyndelsen førend Jorden blev skabt eller gjort beboelig for Dødelige, som her dvæle i kjødelige Tabernakler og ere udsatte for Sorg, Glæde, Elendighed, Lyksalighed, Sygdom og Død.

Mennesket er et dobbelt Væsen, bestaaende af Aand og Legeme. Aanden, eller Sjælen, var til og levede hos Gud i Begyndelsen, „da Morgenstjernerne sang tilsammen og alle Guds Børn raabte for Glæde" eller da „Jordens Grundvold blev lagt". Gud er „Aandernes Fader", og den eneste Gud som vi skulle tilbede, fordi han er vor Skaber og Ophav til vor Tilværelse og tillige den Kilde hvorfra alle Velsignelser tilflyde os. Vi ere befalede af vor Herre, Jesus Kristus, at paakalde Gud som „vor Fader, som er i Himmelen"; og hvorfor lærte han os dette? Fordi han er Fader til de Fornuftvæsner eller Aander, som bebo vore Legemer, og han alene har derfor Ret til vor Tilbedelse eller Paakaldelse om Hjælp og Vejledning. Alt hvad vi ere i Besiddelse af, enten det er Forstand, Rigdom, Føde, Klæder eller Liv og Helbred have vi modtaget gjennem vor himmelske Faders kjærlige Omsorg. Naar vi give Agt paa hans kjærlige Formaninger, vil Lydighed bringe os megen Glæde og Lyksalighed baade i dette og det tilkommende Liv; vi ere da hans Børn i Ordets fulde Betydning.

Ethvert Fornuftvæsen har nedarvet visse Egenskaber, Handle-Frihed saavel som Evne, i Forhold til den Grad af Oplysning og Sandhed eller Uvidenhed og Misforstaaelse som han besidder. Det er denne Indflydelse, som vi følge eller underkaste os, idet „vi enten tjene Synden til Død eller Lydighed til Retfærdiggjørelse". Denne Handle-Frihed giver sig tidlig tilkjende hos Børn, og vi kalde dem egensindige, men det er kun en vis Egenskab eller Ejendommelighed hos Aanden eller Sjælen, som behøver at ledes i den rigtige Retning.

Enhver, som lægger Mærke til Børns Tilbøjeligheder, vil se visse karakteristiske Træk hos dem, hvorfor man med Rette siger, at Barnet er Fader til den fremtidige Mand, da disse, ved deres Ejendommelighed, betegne, hvad der vil blive dets Fremtid. Dette er begrundet paa den forunderlige Ejendommelighed som ethvert levende Væsen besidder. Denne Tilkjendegivelse er i vore Øjne en stor Mærkværdighed, dog ikke mere overnaturlig end at betragte den gradvise Udvikling af et Hvedekorn, fra det er bleven plantet i Jorden og til det er bleven modent.

Vor Tilværelse er et Vidunder!

Men det har behaget vor himmelske Fader at aabenbare visse dyrebare Sandheder i denne vor Tidsalder, som opklare visse forhen uforstaaelige Udsagn. For Exempel, der siges om Jesus, at han var „Lammet, som var slagtet førend Verdens Grundvold blev lagt"; „den Førstefødte blandt mange Brødre"; „forudbeskikket førend Verden blev skabt" og lignende Udtryk, som have været uforstaaelige for Menneskene saalænge de have været uden den Hellig-Aands Inspiration.

Nu, med Hensyn til Læren om Menneskets Forudtilværelse i Aanden, hans Individualitet (Personlighed) før saavel som efter Døden, finde vi at Guds Aabenbaringer, givne til de Hellige i denne Slægt, aabne en vid Mark for Eftertanke og besvarer Spørgsmaalet, hvorfor visse Fornuftvæsner vare Herrens Udvalgte og vare forudbeskikkede til visse Missioner eller ansvarlige Stillinger i Forbindelse med den menneskelige Families Frelse og Gjenløsning. Da Profeten Jeremias blev kaldet af Gud blev det sagt ham, at Herren havde kjendt ham, helliget ham og beskikket ham til en Profet for Folkene førend han blev født. (Jerem. 1, 5.) Apostlen Jakob erklærer: „Gud kjender fra Evighed alle sine Gjerninger". (Ap. Gj. 15, 18.) Paulus, som talte under den Hellig-Aands Inspiration, sagde at „han har gjort, at al Menneskens Slægt bor paa den ganske Jordens Kreds af ét Blod og har bestemt dem forordnede Tider, og visse Grænser for deres Bolig." (Ap. Gj. 17, 26.)

Man vil let indse, at der baade er og altid har været stor Forskjel paa Forstandsevnerne blandt den menneskelige Familie og man kan regne i det mindste tre forskjellige Klasser af dem, nemlig: de gode, de ligegyldige og de slette. Der er én Klasse Aander, som finde Glæde i at gjøre Godt og en anden, som hverken er af dem der gjør meget Godt eller meget Ondt, og dernæst en Klasse, som ere afgjort onde, „uden Kjærlighed til det Gode". Dette er ikke som en Følge af Opdragelse eller Forsømmelse; thi man finder disse forskjellige Karakterer i alle Klasser, enten de ere dannede eller udannede.

Skriften underretter os om, at Gud lovede Abraham og hans Sønnesøn, Jakob, at gjennem deres Sæd skulde alle Jordens Slægter blive velsignede. Dette blev udtalt den Gang paa Grund af Jehovas Forudvidenhed, som havde bestemt at det skulde saaledes ske. Det var ogsaa overensstemmende med Guds Retfærdighed, fordi han forud kjendte de Væsners Karakter, som han saaledes beskikkede til sine Hensigters Opfyldelse. Vi finde i Abrahams Bog (i Pearl of Great Price) følgende angaaende dette Emne:

„Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsnerne, som vare organiserede før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saa' disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa', at de vare gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er én af dem; Du blev udvalgt før Du blev født."

Dette giver os det rette Begreb om hvor naar det blev besluttet at Kristus, „den Førstefødte blandt mange Brødre", skulde blive den forudbeskikkede Forløser for denne Verden; ligeledes hvad Tid, at Jeremias blev „udvalgt til at være en Profet for Folkene". Uden Tvivl, vare Frelserens Apostle ogsaa udvalgte til deres vigtige Arbejde her paa Jorden, paa samme Tid som de andre Skarer, „som vare beskikkede til det evige Liv". (Ap. Gj. 13, 48.) Vi finde i Mormons Bog, at Profeten Alma taler meget tydeligt om dette Emne, idet han siger:

„Og atter mine Brødre, vil jeg paaminde Eder om den Tid, da den Herre Gud gav disse Bud til sine Børn; og jeg ønsker, at I skulle erindre, at den Herre Gud beskikkede Præster efter sin hellige Orden, som var efter hans Søns Orden, til at lære Folket disse Ting; og disse Præster bleve beskikkede efter hans Søns Orden, saaledes at Folket derved kunde vide, paa hvad Maade de skulde forvente Forløsning ved hans Søn, og dette er Maaden, hvorpaa de bleve beskikkede: De vare kaldte og beredte fra Verdens Begyndelse, efter Guds Forudvidenhed, paa Grund af deres overordentlige Tro og gode Gjerninger, efter først at have været overladte til at vælge Godt og Ondt; og fordi de valgte det Gode samt øvede overordentlig stor Tro, ere de kaldte med et helligt Kald, ja, med det hellige Kald, som var beredt med og ifølge en forud beredt Gjenløsning for Saadanne. Og saaledes ere de blevne kaldte til dette hellige Kald for deres Tros Skyld, medens Andre have forkastet Guds Aand, paa Grund af deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindhed, og dersom det ikke havde været for dette, kunde de have haft ligesaa store Rettigheder som deres Brødre, eller med andre Ord: I Førstningen vare de i den samme Stilling som deres Brødre; og saaledes var dette hellige Kald beredt fra Verdens Begyndelse for Saadanne, som ikke forhærde deres Hjærter, og det er i og ved den enbaarne Søns Forsoning, som var beredt. Og saaledes bleve de kaldte og ordinerede til det høje Præstedømme efter Guds hellige Orden, for at lære Menneskene hans Bud, saa at de ogsaa maatte indgaa til hans Hvile." (Mormons Bog Side 326, ny Udgave, 13. Kap.)

Alt dette foregik i vor forrige Tilværelse, og for endnu bedre at bevise, at Aanderne vare forskjellige i Begyndelsen, saaledes som Alma beretter, behøve vi blot at henpege til Aabenbaringen 17. 8, hvor der staar skrevet: „Og de skulle forundre sig, som bo paa Jorden, de hvis Navne ikke ere skrevne i Livsens Bog, fra Verdens Grundvold blev lagt." Dette viser uden Modsigelse, at i Begyndelsen erholdt ikke alle Fornuftvæsner de samme Privilegier eller opnaaede at faa deres Navne indskrevne i Livsens Bog. Da de Halvfjers vendte tilbage til Kristus efter deres første Mission, og glædede sig over at Djævlene vare dem underdanige, sagde han dem, at de havde større Aarsag til at glæde sig over, at deres Navne vare opteguede i Himmelen. Den Klasse Aander, hvis Navne ere saaledes optegnede, ere Herrens Udvalgte. De vare hos ham i Begyndelsen, og deres Navne bleve da indskrevne i Lammets Livsens Bog, fordi de havde udvist „overordentlig stor Tro".

Vi kunne nu forstaa, hvad Frelseren mente, da han sagde: „Mine Faar høre min Røst, og jeg kjender dem og de følge mig". (Joh. 10, 27.) Det falder ganske naturligt for dem at adlyde Evangeliet. De ere bestemte at skulle komme til Verden igjennem en vis Slægtlinje og kaldes undertiden de Udvalgte eller Abrahams Børn, fordi Gud havde bestemt at igjennem Abrahams Sæd skulde alle Jordens Slægter blive velsignede. Kan nogen Velsignelse være større, end at blive skjænket Magt og Myndighed til at lære sine Medmennesker Saliggjørelsens Principer og at være forudbeskikket til at meddele dem Guds Ord og forvalte i hans Husholdning. Dette er den udvalgte Klasse Aander, som saa ofte er omtalt i Skriften og om hvilke Paulus taler, naar han siger: Thi hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket

til at vorde dannede efter hans Søns Billede".

Gud har virket igjennem disse Fornuftvæsner fra Begyndelsen for at sætte sine Hensigter igjennem og de kunne derfor med Rette kaldes Guds Udvalgte. Da de have været i Besiddelse af Tro i en høj Grad, have de været et ejendommeligt Folk, som sjælden er blevet rigtig bedømt eller forstaaet. De ringere Klasser af Fornuftvæsner, uagtet de undertiden have verdslig Dannelse, have som oftest forfulgt Guds Udvalgte paa en ubarmhjertig Maade, og paaført dem Bespottelse, gruelig Trængsel og Fangenskab og de ere blevne stenede, gjennemsavede, fristede og pinte, ja endog brændte paa Baalet uden at deres Standhaftighed har givet efter. Frelseren sagde: „Alle, som min Fader giver mig, skal komme til mig; og den, som kommer til mig, skal jeg ingenlunde kaste hen ud; thi jeg er kommen ned af Himmelen, ikke at jeg skal gjøre min Villie, men hans Villie, som mig udsendte". (Joh. 6, 37.)

Naar Herren taler, saa høre og adlyde hans Udvalgte; de kjende den gode Hyrdes Røst, de lærer Herrens Villie og adlyde den uden Frygt for Følgerne. „De have overvundet ved Lammets Blod og ved Ordet de vidnede, og de elskede ikke deres Liv indtil Døden". (Aab. 12, 11.)

De Sidste-Dages Hellige ere levende Vidner til Sandheden af disse Udsagn. Naar de høre den gode Hyrdes Røst, er det som dejlig Musik for deres Sjæle og med Glæde adlyde de Guds Evangelium. Det gjør intet til Sagen, at de Hellige ere ilde omtalte og skammeligt beløjede eller misrepresenterede, de gjenkjende Herrens Røst, ved Aanden i de Vidnesbyrd og Instruktioner som hans Tjenere give dem, skjønt disse maaske ere ulærde Mænd. Man hører ofte de Hellige sige, at Evangeliet forekom dem saa velbekjendt, naar de hørte det første Gang. Saadanne behøve kun lidt religiøs Undervisning; thi de gribe Evangeliets Sandheder med Begjærlighed og sætte deres Glæde i at praktisere dem. De ere Herrens Udvalgte og gjøre hans Villie og saaledes representere de ham i Ydmyghed ved deres Lydighed. Ved at lytte til Herrens Røst, føle de sig aandeligvis, som de lykkeligste Mennesker paa Jorden, thi de nyde hans Fred under alle Livets forskjellige Omstændigheder. Ligesom det var med de forrige Dages Hellige, som med Glæde tillode deres Gods at fordærves, i den Overbevisning, at de i Himmelen havde et mere varigt og bedre Sted beredt, saaledes er det med de Sidste-Dages Hellige. De ere udsatte for Trængsel, Forfølgelse og Fængsel derved at de i aandelig Forstand ringere Fornuftvæsner plyndre og konfiskere deres Ejendom, men de glæde sig, endog under deres Trængsler, og føle sig lykkelige ved den Kundskab, som de besidde, og ere i Reglen standhaftige og tro i deres Pagter med Gud, deres Medbrødre og deres Familier. De vide med Vished hvem de sætte Lid til, og at, enten de leve eller dø, ere de Herrens Udvalgte.

Tankesprog. Fra Hjemmet udgaar al virkelig, ægte og varig Folkestorhed. Fædrelandskjærligheden lever i Familielykken, og Opretholdelsen af Nationaliteten staar i Huslighedens Tempel. Husligheden er den bedste Forskole.

Den 1ste Maj 1888.

Præstedømmets Orden.

Der existerer en smuk Orden blandt Guds Præstedømme, og denne Orden bidrager meget til at overbevise tænkende Sandhedssøgere om det Værks Guddommelighed, som Gud har grundlagt i de sidste Dage. Enhver Mand som er i Besiddelse af Præstedømmet har visse Rettigheder, Privilegier og Fortrin forbundne med samme, og det er Brødres Pligt at respektere hverandre og Enhver i hans Embede og Kald, og i denne saavel som i alle andre Henseender har Gud givet os et følgeværdigt Exempel.

Da Tiden var kommen, at Evangeliet skulde gives til Hedningerne blev en Engel sendt til en gudfrygtig Mand iblandt Folket, som var anset værdig, og befalede ham at sende Bud til Joppe, hvor de vilde finde en vis Peter, som skulde sige ham Ord, hvorved han vilde blive frelst. Man spørger ganske naturligt, hvorfor ikke Engelen sagde ham med det samme, hvad han skulde gjøre for at blive frelst, istedetfor at holde ham i spændt Forventning, medens Budene bleve sendte til Joppe for at hente Peter. Men Aarsagen var, at Messias havde givet sine Apostle Magt og Myndighed til at prædike hans Evangelium, saalangt som hans Rige naaede, ja endnu mere, han havde givet sit Riges Nøgler til samme Apostel Peter, og herved viste han sin Agtelse for den Myndighed, med hvilken han havde beklædt sin Tjener, idet han ikke en Gang tillod en Engel at ringeagte den eller udføre noget, som tilhørte samme, og forbigaa Peter. Saaledes ogsaa i Tilfældet med Paulus. Da han var bleven ramt af Lyset paa Vejen til Damaskus og der havde en Samtale med Herren, havde det været en let Sag for Jesus at befale Paulus med det samme, hvad han skulde gjøre for at blive frelst, men istedetfor at gjøre dette, sendte han ham til Damaskus, og derpaa sendte han en Engel til sin Tjener i Staden med Befaling om at gaa til Paulus og meddele ham Livsens Ord; thi han skulde sige Paulus, hvad Herren vilde, at han skulde gjøre. Vi se heraf, hvor omhyggelig Herren er i at respektere den Myndighed, som han giver Mænd paa Jorden, og dette burde lære os at respektere enhver Mand i hans Plads og Kald.

Det er ikke vor Hensigt i disse Bemærkninger at dvæle ved Alt, som kan siges om dette Emne, men blot at henlede Opmærksomheden paa dets vigtige Betydning. Herren har paalagt sine Tjenere, „at Enhver skal lære sin Pligt og med al Flid forvalte i det Embede, hvortil han er bleven beskikket". Vi maa ikke vente, at der ikke sommetider vil indtræffe Fejltagelser, medens vi lære vore Pligter; thi det vil tage Tid inden Enhver lærer sin Pligt og forstaar at forvalte i det Embede hvortil han er bleven beskikket, og det Eneste, som er at gjøre i saadanne Tilfælde, er at rette Fejlen saa snart som mulig.

Vi er bekjendt med nogle Tilfælde, hvor Grens-Præsidenter have handlet paa en stolt, overmodig Maade og have undslaaet sig for at blive tilrettevist om deres Fejl af de omrejsende Ældste, som virke iblandt dem, og de have beskyldt dem

for at lære urigtige Lærdomme samt nægtet at følge deres Raad eller modtage Vejledning af dem. Dette er aldeles urigtigt og modstridende Evangeliets Aand.

Grens-Præsidenter burde forstaa, at de omrejsende Ældste ere ikke Medlemmer af deres Grene, og at deres Myndighed eller Jurisdiktion ikke indbefatter dem. Disse Ældste tilhøre de Grene i Zion, hvor de høre hjemme, og medens de rejse om i Konferencerne for at prædike Evangeliet, ere de under Konference-Præsidentens Bestyrelse ligesom Konference-Præsidenterne ere under Missions-Præsidentens. Det træffer undertiden at Ældste, som blive kaldede paa Mission, ere meget unge og uerfarne, og det vilde visselig være mere, end man kunde vente, om ikke nogle af dem undertiden tog Fejl eller fik urigtige Begreber om visse Lærdomme. I saadanne Tilfælde vilde ingen Grens-Præsident, som forstaar sin Stilling eller Aanden i Præstedømmet eller Evangeliet, handle i Overilelse eller med Strænghed heller ej paa en Maade, som vilde skade vedkommende Ældstes Indflydelse iblandt de Hellige eller i Verden. Der er en passende og rigtig Maade at behandle alle saadanne Tilfælde og rette alle Fejltagelser paa.

En ældre eller erfaren Grens-Præsident vilde tale i Enrum med vedkommende Ældste og paapege Fejltagelsen, og dersom han ikke indsaa sin Fejl, eller han nægtede at rette den, da vilde Grens-Præsidenten gjøre Ret i at bringe Sagen for Konference-Præsidenten i et Præstedømme-Møde, saa at Ældsten kunde blive tilretteviist og, i Tilfælde af at Konference-Præsidenten ikke ansaa sig dygtig nok til at afgjøre Spørgsmaalet, kunde han fremlægge det for Missions-Præsidenten, og dersom Sagen var af en saadan Beskaffenhed, at dennes Visdom var utilstrækkelig til Sagens Afgjørelse kunde den indsendes til Profeternes og Apostlenes Overvejelse i Zion.

Det er ikke en Grens-Præsidents Rettighed at paatage sig Myndighed over disse Ældste, at diktere deres Arbejde eller nægte at vise deres Indstruktioner tilbørlig Agtelse. Lad Enhver søge at være i Besiddelse af Evangeliets Aand, som er ydmyg, sagtmodig og villig til at modtage Undervisning, og dertil gjøre sig bekjendt med Præstedømmets Orden, og da ville alle Vanskeligheder af den Slags ophøre.

Mill. Star.

Konferencemøde i Aarhus.

Konferencemødet aabnedes Lørdagen den 7de April Kl. 8 Aften med Sang, og Bøn af F. Jacobsen, hvorefter Konferencens Præsident L. S. Andersen foreslog Ældste P. Petersen som Konferencens Skriver.

Paa Opfordring af Præsident Andersen afgav derefter følgende Brødre Beretning om deres Missionsvirksomhed: H. J. Nielsen, Forstander for Randers Gren; L. E. Eggertsen, Forstander for Horsens Gren; Jens Hansen, Forstander for Odense Gren; Præsident L. S. Andersen for Aarhus Gren samt Ældsterne A. R. Tollestrup, F. Jakobsen og John P. Sørensen omrejsende Missionærer i Konferencen. Heraf fremgik det, at Folket ikke vare meget modtagelige for Evangeliet og kun Faa vare tillagte Menigheden ved Daab, siden sidste Konference. Mange Fremmede vare blevne besøgte i deres Hjem og en Del Skrifter udspredte; Forsamlinger havde ogsaa været afholdt hos mange

Fremmede og tilsyneladende for opmærksomme Tilhørere, hvorfor Brodrene nærede Haab om at se Frugter af deres Arbejde.

Dette Møde sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10 fortsattes Konferencemødet og aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste J. Hansen.

Ældste R. Larsen, Missionær i Randers Gren, og Ældste Gudmunsen fra Slesvig, udtalte deres Følelser. Førstnævnte stadfæstede, hvad allerede tidligere var bleven berettet om Folkets tilsyneladende Ligegyldighed for Religion i det Hele taget og Mormonismen i Særdeleshed.

Præsident L. S. Andersen gav derpaa en kort Skildring af Konferencens Tilstand og statistiske Forholde. Heraf viste det sig at den talte 289 Medlemmer, hvoraf 20 vare døbte siden sidste Konference. Der fandtes én Kvindelig-Hjælpeforening og ligeledes én Søndagsskole, samt Unge-Mænds Forening i Aarhus Gren; ligeledes et godt Sangkor. Brødrenes Arbejde havde været meget tilfredsstillende; 44 Forsamlinger vare afholdte hos Fremmede og henved et Tusinde fremmede Familier vare blevne besøgte af Missionærerne og mange Skrifter vare blevne udspredte. De Hellige følte i Almindelighed vel og søgte efter Evne at opfylde deres Pligter.

Ældste Jens Hansen fra Odense gjorde derpaa nogle træffende Bemærkninger om Nødvendigheden af at sige Nej, naar Fristeren fremstiller sig, især for de Unge.

Præsident N. C. Flygare udtrykte sig tilfreds med de afgivne Rapporter, og paaskjønnede Brodrenes Opofrelser og Arbejde for at bringe Menneskene Evangeliets Sandheder; angaaende Søndags-Skolen sagde han, at det var en meget vigtig Institution i denne Kirke, men der fandtes maaske Medlemmer, Forældre, som ikke satte tilbørlig Pris paa samme, men lode deres Børn have deres egen Villie og blive udsatte for Verdens fordærvende Indflydelse. Børn skulde lære at bede og vise Lydighed til sine Forældre og ved at gjøre dette vilde de blive lykkelige i Fremtiden. At elske Gud over alle Ting og sin Næste som sig selv, var Hovedsummen af Kristi Evangelium og Guds Lov til os.

Forsamlingen sluttedes Kl. 12 med Sang, og Bøn af Præsident Andersen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 aabnedes Konferencemødet igjen med Sang, og Bøn af H. J. Nielsen.

Præsident L. S. Andersen foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Anerkjendelse, og disse Forslag bleve alle vedtagne enstemmigt.

Ældste John P. Sørensen udtalte sig om Nodvendigheden af at opholde Kirkens Autoriteter i vore Følelser, Tro og Bønner og selv altid at være besjælet af Guds Aand. Som vi saa' skulle vi høste og dette vilde blive Tilfælde med den Største saavel som den Mindste.

Ældste C. D. Fjeldsted sagde, at sand Religion var saa lidet agtet i denne Tid, fordi Evangeliets uforfalskede Sandheder havde været borttaget fra Jorden saa længe, og Menneskene i den Tid havde indsuget saa mange Vildfarelser, at de nu vare blevne fordomsfulde mod al Religion; dette bedrøvede ham, men han var glad ved at vide, at Herren fra Tid til anden havde sendt sine Tjenere med Glædens Budskab til Folket, skjønt kun Faa annamme det og Herrens Tjenere undertiden have maattet bøde med Livet for deres Menneske-Kjærlighed og Opoffrelse. Herren har derfor ved flere Lejligheder i sin retfærdige Vrede udgydt sine Straffedomme over de Ugudelige. Han bar

sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, som Folket almindeligvis kaldte „Mormonisme", og opfordrede de tilstedeværende Fremmede til at undersøge samme, og søge at komme ind i Guds Rige.

Ældste L. E. Eggertsen følte hvor nødvendigt det var for en Herrens Tjener at være i Besiddelse af den Hellig-Aand for at kunne opfylde sine Pligter tilfredsstillende; Vejen til Frelse var trang og Faa vilde vandre paa den; hentydede til den sande Klippe, som man skulde bygge sit Haab paa. Han opmuntrede de tilstedeværende Fremmede, at gjøre ligesom de tre Tusinde gjorde paa Pintsedagen, som er omtalt i Apostlenes Gjerninger.

Mødet sluttedes derpaa med Sang, og Bøn af Ældste A. N. Tollestrup.

Om Aftenen Kl. 7 aabnedes Konferencemødet igjen med Sang, og Bøn af H. P. Jensen.

Ældste H. J. Nielsen bar sit Vidnesbyrd om, at det Evangelium, som vi vare betroede at frembære til Menneskene, var Sandhed og det samme, om hvilket Jesus havde sagt, at det skulde forkyndes til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skulde Enden komme. Den Engel, som Johannes omtaler i Aabenbaringen at skulle komme med det evige Evangelium, var nu kommen netop inden Dommens Time, som var forhaanden. Opmuntrede de Hellige til Bestandighed i deres Tro.

Præsident N. C. Flygare sagde at de Sidste-Dages Hellige, som et Folk vare ærlige og oprigtige i deres Tale og Omgang med deres Medmennesker og dog vare de som oftest ilde omtalte og miskjendte. Kristenheden i Almindelighed gik under et Skin af Gudfryglighed; vilde gjerne æres og derfor gik de om Søndagen med en smuk Salmebog i Haanden til deres Kirker, saaledes at Enhver kunde se deres Gudsfrygtighed, men om Hverdagene vilde de intet høre om Religionen. Jesu Disciple og de Hellige i gamle Dage vare underkastede Forfølgelse, og det samme maa de Sidste-Dages Hellige nu lide for deres Tro. Mange kunne være oprigtige og nidkjære for en urigtig Tro, og som Bevis hentydede han til Paulus, som endog forfulgte Guds Menighed indtil Herren standsede ham ved Aabenbaring; han viste derefter Lydighed til de Principer, som han før havde søgt at tilintetgjøre. Saaledes er der nu mange oprigtige Mennesker, som paa Grund af urigtige Begreber om dette Folks Karakter og Religions-Principer, afsky eller hade og forfølge de Sidste-Dages Hellige. Paaviste Evangeliets Principer, saaledes som de ere omtalte i det Ny Testamente, og som de blive troede og praktiserede af de Hellige i vore Dage.

Konferencen sluttedes derpaa til ubestemt Tid med Sang, og Bøn af Ældste C. D. Fjeldsted.

Mandag Formiddag fra Kl. 10 til 12 afholdtes et specielt Møde for Præstedømmet, i hvilket megen god og opmuntrende Undervisning blev givet Brødrene og Alle følte, at de i disse Dage havde haft en Glædesfest.

Tankesprog. Naar vi tænke og fordybe os i et Emne, hviler vort Øje paa et Punkt og flakker ikke frem og tilbage. Hører vi én tale, som interesserer os og skal belære os, ville vi ogsaa se ham og føle os først med Behag under hans Paavirkning, naar vi kunne se ham ind i Øjnene. Derimod adspreder det os, naar Taleren skifter Plads og farer frem og tilbage.

Konferencemødet i Aalborg.

Mødet tog sin Begyndelse Lørdagen den 14de April d. A. om Aftenen Kl. 8 og blev aabnet med Sang, og Bøn af Ældste J. C. A. Weibye.

Missionens Præsident N. C. Flygare, Konf. Præsident M. Jørgensen, Ældste P. C. Geertsen fra Kontoret i Kjøbenhavn, samt de i Konferencen arbejdende Ældster vare nærværende.

Efterat C. L. Christensen enstemmigt var valgt til Skriver gav Præsident M. Jørgensen Lejlighed for Forstanderne at afgive en Beretning om deres Virksomhed i deres forskjellige Arbejdsmarker siden sidste Konferencemøde.

Ældsterne C. J. Plowman, Forstander for Sæby Gren; C. L. Christensen, Forstander for Frederikshavns Gren; J. Thomsen, Forstander for Hjørring Gren og Jakob Madsen, Forstander for Aalborg Gren afgave deres Rapporter og det viste sig, at Evangeliet var bleven tilbudt mange men i Almindelighed antaget af kun faa Mennesker. I Frederikshavns- og Aalborg Grene havde Brødrene set mest Frugter af deres Arbejde og i Sæby Gren mindst; alle havde de med Flid søgt at vække Menneskenes Interesse for Evangeliet og paa nogle Steder vare Forsamlingerne godt besøgte af Fremmede. De Hellige vare fattige og levede ofte langt fra hverandre, hvorfor der ikke paa Landet afholdtes regelmæssige Forsamlinger, og nogle af de som burde være Hellige, vare aandelig døde, medens de Fleste gjorde alt hvad de kunde for Værkets Fremme og Brødrenes Bekvemmelighed.

Præsident M. Jørgensen udtalte sin Tilfredshed med Konferencens nuværende Tilstand, da Udsigterne for Evangeliets Fremgang vare betydelig bedre end ved sidste Konferencemøde; Herren havde velsignet Brødrene i deres Bestræbelser, og han kjendte ingen større Glæde end den, vi erholdt ved at undervise Menneskene om Sandheden.

Mødet hævedes derpaa til næste Dag, ved Bøn af Ældste P. C. Geertsen.

Søndag Formiddag Kl. 10 blev Mødet fortsat og aabnedes med Bøn af Ældste C. K. Hansen.

Præsident M. Jørgensen oplæste Rapporten over Konferencen siden sidste Konferencemøde. Der var 8 Ældster fra Zion, 14 lokale Ældster, 5 Præster, 7 Lærerer, 4 Diakoner, 175 Medlemmer; 30 Personer vare døbte, 2 udelukte og 1 død. 82 Hellige og 20 Fremmede holde Stjernen. 243 offentlige Forsamlinger vare afholdte, hvoraf 99 vare holdte hos Fremmede. I Aalborg- og Frederikshavns Grene holdes Søndagsskole regelmæssig, ligesom der ogsaa i hver af disse Grene, saavel som i Hjørrings Gren, findes en Kvindelig-Hjælpeforening. Øvrighederne har ikke forstyrret eller paa mindste Maade hindret vor Fremgang.

Ældste J. C. A. Weibye paapegede Forskjellen blandt Folket nu og da han først blev bekjendt med Evangeliet; han viste hvor ugrundede mange af de religiøse Ideer vare, og at de ikke havde nogen Hjemmel i Skriften. Den Tanke, som gjør sig gjældende blandt mange af vore Medmennesker, at Mormonismen er ved at dø ud, er aldeles ugrundet; thi dette Værk er mere omfattende og udstrakt end i nogen tidligere Tidsalder. Menneskene prædike, at Folk kunne komme til Jesum uden at gjøre noget, men dette vidste han at være i stik Modsætning til det, som lærtes af Jesu Apostle i forrige Dage, Evange-

liet kunde ikke forandres, hvilket han viste af 1 Kor. 15, 2 og andre Steder.

Præsident N. C. Flygare glædede sig ved atter at være samlet med de Hellige i Aalborg og erfare, at Tilstanden var saa god, og at Brødrene havde haft saa god Fremgang blandt Folket, samt at Udsigterne vare saa lovende. De Ældste udføre i Sandhed et stort Arbejde og udvise megen Opofrelse for Slægtens Vel ved de Mojsommeligheder, som de maa udholde, men Evangeliet skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd. Evangeliet vil vedblive at forkyndes, indtil Israel er udsamlet fra Nationerne. Der findes kun én Vej til Salighed. Vi forkynde den samme Lære, som andre af Guds Tjenere have gjort, og den vil frelse Menneskene fra Fortabelse. Nutidens Kristne have gjort Vejen til Himmelen meget bred og let at vandre paa. Han formanede de Hellige til at elske Gud over alle Ting og vise et godt Exempel for deres Omgivelse og hver Dag efterleve den Lære, som vi have annammet. Herren havde til forskjellige Tider brugt forskjellige Midler til at frelse Menneskene fra timelig Fordærvelse, hvorimod han kun havde aabenbaret én Maade at frelse Menneskene paa fra aandelig Fordærvelse. Han oplæste 3 Nephi 8 Kap. 6 Vers i Mormons Bog og viste, at den senere Tids Udgravninger blandt Ruinerne af de gamle, ødelagte Byer i Arizona stadfæstede denne Bogs guddommelige Sandhed.

En Salme blev afsjungen hvorpaa Mødet hævedes med Bøn af Ældste H. Sørensen.

Eftermiddagen Kl. 2.

Mødet aabnedes som sædvanlig med Sang, Bøn af C. L. Christensen.

Ældste C. K. Hansen havde glædet sig ved at lytte til Præsident Flygares Bemærkninger angaaende Mormons Bog. Der gives mange delte Meninger blandt Menneskene og Enhver søger Lykken paa sin Maade, men Herren havde lagt en vis Plan til Frelse for alle Mennesker. Han viste Følgerne af Ulydighed mod Guds Befalinger, hvorimod Lydighed havde bragt ham en Tilfredshed, som han ikke vilde ombytte for jordiske Glæder.

Ældste P. C. Geertsen viste, hvorledes de religiøse Meninger vare forandrede i Tidens Løb, siden han først blev bekjendt med Evangeliet, og at mange Læresætninger, som den Gang bestredes, nu ere antagne af mange Religions-Forkyndere. Zion udstrækker sine Staver stedse videre, men det er ikke de Helliges Hensigt at forlade deres Hjem i Utah, fordi de optage nye Landstrækninger paa andre Steder. Han vidste, at Menneskene vilde blive dragne til Ansvar for Gud og blive dømte efter det, som er skrevet i Guds Ord, hvilket skulde tjene os til Overbevisning og Rettelse m. m., og at en Tro, som ikke viste sig at være virksom i gode Gjerninger, var død. Daabens Maade og Betydning paavistes ved Anførelser fra Skrifterne, hvorefter han dvælede ved nogle Forudsigelser af Johannes om Straffedommene i de sidste Dage og ønskede, at Menneskene medens det er Tid vilde omvende sig og forlige sig med Gud.

Mødet hævedes derpaa til Kl. 6 ved Taksigelse af Ældste J. Madsen.

Aften Kl. 6.

Konferencemødet blev atter aabnet ved Bøn af Ældste J. Thomsen.

Præsident M. Jørgensen foreslog at opholde Kirkens Autoriteter samt de i Konferencen arbejdende Brødre, hvilket vedtoges enstemmigt.

Ældste C. L. Christensen var glad ved at have lyttet til de Lærdomme,

som vare givne ved denne Lejlighed. Han opmuntrede de Tilstedeværende til at efterleve Evangeliet og lade Lyset skinne for deres Medmennesker.

Ældste J. Thomsen ønskede at anvende sin Tid for Forfremmelsen af Guds Rige. Han fremviste, at Vankundigheden var stor paa Jorden; Folket var indhyllet i Sektisme, og falske Begreber vare udbredte blandt vore Medmennesker.

Præsident N. C. Flygare sagde, at han vilde have glædet sig ved at høre flere af Ældsterne, men da han sjælden var nærværende i Aalborg, saa følte han til at benytte den lille Tid, som var tilbage. Han ønskede, at de Hellige vilde opfylde deres Pligter og bruge Visdom i deres Fremgangsmaade. Han talte stærk mod Nydelsen af stærke Drikke og viste, at de vare Aarsag til mange af de Onder, som existere blandt Menneskene. Vi ere her kun en kort Tid, og det er vigtigt at lære vort Ærende her paa Jorden at kjende. Jesus gik bort og prædikede for Aanderne, som havde været gjenstridige i Noæ Dage og ligesaa vilde Evangeliets Prædiken blive fortsat indtil Guds Bestemmelse var opfyldt. Katholikerne troede, at Aanderne kunde udfries af Skjærsilden ved Messer og Penge-Ofringer. De havde saaledes anvendt dette Princip for at drage timelig Vinding af det, og havde forvendt et sandt Princip fra dets rette Brug. Han bevidnede, at Evangeliet var gjengivet til Jorden, og det var vor Pligt at fremsætte Sandheden for Menneskene, dog var det ikke hans Hensigt at overtale Nogen, men at lære dem Sandheden og da overlade til dem selv at handle efter deres eget Valg.

Præsident M. Jorgensen stadfæstede Brødrenes Vidnesbyrd og takkede de Hellige for deres Opmærksomhed.

Mødet hævedes derpaa til ubestemt Tid.

Taksigelse af Ældste P. C. Geertsen.

En Dames Skildring af Forholdene i Utah.

Fru Belva Lockwood, som er juridisk Kandidat og Sagfører ved de Forenede Staters Højesteret i Washington, skriver følgende til New York Mail and Express:

Mormonernes Historie er en Roman fra det virkelige Liv, mere interessant end Novelleforfatterens som oftest søgte Indhold, og i mange Tilfælde mere tragisk end de fordrejede Forestillinger paa Theatrets Scene. Fremmede Nationer maa som Tilskuere baade more og forundre sig over den Behandling, vi have givet et Spørgsmaal, som i de sidste faa Aar har været Gjenstand for vore Lovgiveres Drøftelse, en Sag, hvori Fællesregjeringen ikke alene har vist sig som Moralitetens Haandhæver i dette Territorium, men tillige som Fortolker af, hvad Mormonernes religiøse Tro burde være, og endelig som en Komité eller Formynderskab over hele Mormonkirkens rørlige Ejendom. Regjeringen har i dette Tilfælde efterlignet Formyndere i Almindelighed ved at konfiskere Udbyttet af hvad de i denne Egenskab toge i Besiddelse, saa at Ejerne (Mormonerne) nu betale Regjeringens Agenter 276 Dollars i Leje om Maaneden for det Privilegium at holde Guds-

tjeneste i deres eget Tabernakel og for Brugen af deres egne Boliger, byggede for Kirkens Embedsmænd o. s. v. Hvis Regjeringen kan gjøre dette mod Mormonkirken, hvad er der saa til Hinder for, at den samme Autoritet paa samme Maade kan konfiskere den katholske Kirkes Gods, Kinesernes Josh-Hus (Afgudshus) eller Methodisternes prægtige Kirkebygninger?

Utah blev organiseret som et Territorium for mere end 30 Aar siden, og i mere end Fjerdedelen af et Aarhundrede tolererede Regjeringen Polygamiet indtil det blev en grundfæstet Institution. De modtoge en erklæret Polygamist og gav ham Sæde som Territoriets Delegerede i Kongressen. Men pludselig fik Regjeringen et krampagtigt Dydsanfald og begyndte et Angreb paa Systemet, og en Udryddelseskrig, der i Bitterhed og Undertrykkelsesaand saa vel som ved Fordrejelser og falske Fremstillinger af Forholdene kun finder sin Lige i den engelske Regjerings Fremfærd mod Irland.

Edmunds-Tucker-Loven tog ikke alene Stemmeretten fra alle polygamistiske Mormoner af Mandkjønnet, men ogsaa fra alle Kvinder af hvilken som helst Stilling eller Religion, baade Kristne og Mormoner, saa vel som de, som ikke troede paa nogen Religion; Kvinder, som paa en fredelig og sikkelig Maade i 12 Aar havde kastet deres Stemme, og som hverken vare beskyldte for eller overbeviste om nogen Forbrydelse. Ingen havde nogensinde den fjerneste Anelse om, at nogen af disse Kvinder ønskede mere end én Mand, og dog bleve de berøvede deres Valgret. Ingen absolut Despotisme kunde mere hensynsløst have trampet paa amerikanske Borgeres Ret, end Regjeringen gjorde paa disse Mormon-Kvinders lovligt garanterede Privilegium.

De taalte det imidlertid; uden at klage passede de deres Arbejde, forenede sig til Beskyttelse, bad og sang tilsammen i den Tro, at ud af Prøvelsen vilde der komme Velsignelse, ligesom der i tidligere Dage fulgte Velsignelse paa deres Trængsler. Men selv deres Forsamlingshuse lagde Regjeringen Beslag paa, og Lejen af deres Forsamlingshuse blev tilføjet deres øvrige Byrder.

Ved Edmunds-Lovens kraftige Haandhævelse er Polygamiet blevet meget undertrykt; men det viste sig at kun to Procent af hele Mormonbefolkningen praktiserede Flerkoneri. Alligevel var dette forsvindende Antal tilstrækkeligt til at sætte hele Territoriet i Vanrygte, og det i den Grad, at hele den kristne Verden opløftede sine Hænder i hellig Forfærdelse, indtil der som Regel ikke fandtes en kristelig Mand eller Kvinde, som troede at kunne faa sine Synders Forladelse, førend de offentligt havde udtalt deres Fordømmelse over de „afskyelige Mormoner".

Edmunds-Loven har lange Arme, dens Anvendelse rækker til alle Territorierne og til Distriktet Columbia, et Territorium, der staar aldeles under Kongressens Kontrol, men hvor aldrig forud nogen Lov var udstedt for at straffe den Slags Forseelser mod Sædeligheden, som man beskyldte Mormonerne for. Distriktsadvokaten opdagede imidlertid snart, at Loven kunde komme til Anvendelse dersteds, og en Snes Sager under denne Lov have allerede været indankede for Magistraten i Washington. Men det morsomste ved Lovens Anvendelse i Distriktet Columbia er en Bemærkning af Randolph Tucker fra Virginia, som var et ledende Medlem af Kongressen den Gang Edmunds-Loven blev vedtagen: „Vel", udbrød han forleden, da Talen var om Crow-

fords Sag, en Provesag, som blev appelleret til Distriktets Hojesteret, „jeg drømte aldrig om, at denne Lov kunde komme til Anvendelse i Distriktet Columbia; thi dersom jeg havde gjort det, vilde jeg aldrig have stemt for den. Denne Lov var kun bestemt for Mormonerne!"

Saa kom Kate Field med sine Foredrag om „Rædsler fra Mormonlandet", for med dem at ryste sine letbevægelige Tilhørerkredse, og som hendes Reserve kom Angie Newmann med et Flyveskrift, (fuldt af Æventyr lige saa overspændte som Alladins Lampe i Tusind og en Nat), som hun blev betalt for at publicere og omsende iblandt Kongressens Medlemmer.

Den Kjendsgjerning, at dette Folk har været nøjsomt, arbejdsomt og moralsk, og at det ingen Fattighuse har, eller Drikkehuse og Horehuse havde, førend saadanne Institutioner bleve indførte af de saakaldte Hedninger (sekteriske Kristne) og opholdt af de Forenede Staters Øvrigheder; at de have deres cooperative Butiker, deres Fabriker og Møller som give Arbejde for de Arbejdsløse; at de have deres offentlige Skolesystem med Adgang for Alle; at deres Børn ere velskabte, velopdragne, og deres Kvinder ere lige saa dannede og oplyste som Resten af deres amerikanske Søstre, at Mændene ikke sværge, ikke drikke berusende Drikke og som Regel ikke bruge Tobak, — alt dette er opslugt i Skriget: „Polygamistiske Mormoner!"

Hvad mig selv angaar, da tror jeg ikke paa Polygamiet, heller ikke er jeg Medlem af Mormonkirken; men jeg tror paa Menneskehedens Rettigheder; tror at Ejendomsretten er hellig og ligesaa Retten til ukrænket personlig Frihed. Jeg tror paa Helligheden og Ukrænkeligheden af ethvert Menneskes religiøse Overbevisning, og Ret til Beskyttelse mod Undertrykkelse og Tvang. Nu, da Polygamiet er undertrykt, har den Del af den mandlige Befolkning, som udgjør fire Femtedele af det stemmegivende Antal i Utah, sammenkaldt en Konvention og vedtaget en Konstitution, som indeholder Forbud imod Polygami, og for femte Gang forlanger man Adgang til Unionen som Stat.

Men nu opløfte Aviserne et Skrig og sige: „Disse Mormoner ere ikke oprigtige!" Og dog har Oprigtighed været et fremtrædende Karaktertræk i dette Folks hele hidtilværende Liv og Vandel; hvad enten vi tage Hensyn til dem som et religiøst Folk eller til deres Forretningsforbindelse med Omverdenen, og med Hensyn til den sidstnævnte har der altid existeret en afgjort Bestemthed og Paalidelighed. Hvis der endnu er nogen Aarsag, hvorfor Kongressen skulde nægte Utah Optagelse som Stat, da er det efter min Mening kun den, at de uden Modstand tillod, at deres Kvinder bleve berøvede deres Stemmeret og at de i deres nye Konstitution ikke foreslaa at gjengive dem den, men lader denne Uret gaa aldeles upaatalt hen.

Indhold.

En Tale af Apostel J. H. Smith. 225
Herrens Udvalgte 228
Red. Bem.:
Præstedømmets Orden 232
Konferencemødet i Aarhus 233
Konferencemødet i Aalborg...... 236
En Dames Skildring af Forholdene i Utah 238

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **A. C. Flygare**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).